

Tatat 2025. 12. 26. Karácsony 2. napja – Templom

Lekció: Mt 1,1-16; Textus: Ef 2,14-15: „Mert Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette, és az Ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést... békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse.”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség az embernek. Miért jár neki a dicsőség, a tisztesség? Mert emberré lett! Miért lett Isten emberré? Hogy nekünk békességünk legyen! Miért nincs békességünk? Mert azt hisszük, hogy a falaink védenek meg bennünket, pedig azok csak elválasztanak egymástól és bizalmatlanságot, békétlenséget teremtenek. Erre válasz a karácsonyi történetből fakadó Pál apostoli üzenet: „**Mert Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget egyé tette, és az Ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést... békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse.**”

Milyen elválasztó falai vannak az életünknek? Az ember azért választja el a teret, megosztja, hogy jobban tudjon élni, segíti a komfortot. Gondoljunk egy családi házra. Ahol falak választják el a szülők szobáját a gyerekektől, a lányokét a fiúkétól. Vagy egy iskolát, ahol az osztályok koronként vannak szétválasztva, vagy tantárgyanként vannak szaktantermek, vagy egy munkahelyen különböző részlegek el vannak választva egymástól a gyártás a tervezéstől vagy menedzsmenttől. **A falak elkülönítenek, de távolságot is teremtenek, ahova beszökik a bizalmatlanság.** Vajon mi van a másik szobában? Osztályban? Részlegen? Vajon mit csinál a gyerek, ha túl nagy a csend? Vagy a kamasz, aki azt mondja minden rendben és tanul, de nem látom? Vajon a másik osztály vagy részleg is úgy dolgozik, ahogyan én? **Az igazi fal tehát nem is téglából készült, hanem bizalmatlanságból.** De ott vannak ezek a lelki falak, mint sánc, vagy vizesárok, amivel biztosítjuk magunkat a ránk törő ellenségtől, mert **nem csak kapcsolati bizalmatlanságunk vagy, hanem létbizonytalanságunk is.** Így alakul ki a két sánc mögött meghúzódó felek között a gyűlölet, a másik legyőzésének a vágya, mely a hamis békességgel kecsgett. De ugyanilyen **bizonytalanságból vannak gátak is az életünkben, amelyek az önbizalmunkkal kapcsolatosak** – biztosan elég jó vagyok? **Értékes az életem, a munkám?** Ezek a gátak pedig egyre nagyobbak lesznek és újabb és újabb szintet tesz rá a kompenzálásunk, a teljesítményünk mögé rejtett bizonytalanság, a habarcs pedig a hazugság, hogy ami nem sikerül, mégis állítsuk be úgy, hogy rendben vagyunk. **Így válunk irgalmatlanná és ítélkezővé. Falak, sáncok és gátak, amelyek látszatvédelmet adnak, de igazából elválasztanak és bizalmatlanságot, haragot és fájdalmat**

eredményeznek. **Ez a mi békétlenségünk alapja: a lelki falaink,** melyek ott vannak most karácsonykor is az életünkben, a családi asztalnál is. **Honnan van ez bennünk?** A minták meghatároznak bennünket. **Az első falat nem más húzta fel, mint Isten, amikor kiűzte az első emberpárt az Édenből.** Ez nem büntetés, hanem következmény: **az ember Isten dicsősége nélkül akart élni, így viszont békessége sem lehet.** Amikor is megtört a bizalom és az élet fájához vezető utat, mely az örök életet biztosította az ember számára az Istennel való kapcsolatban, elkerítette azt Isten az embertől. Ez az első fal pedig minden más falnak, sáncnak és gátnak az eredménye lett. **Minél messzebb vagyunk Isten szeretetétől, annál több bennünk a bizalmatlanság, harag és irgalmatlanság.**

Karácsonykor, a testté lett Igében ez a távoldás szűnt meg és indult el Isten az ember felé, hogy lerombolja az elválasztó falakat. Azért Ő a békességünk forrása, mert Isten az emberi kapcsolatok nagy elválasztó falait Vele és Átala akarja ledönteni. Azért került ma elénk ez a hosszú nemzetségtáblázat, mert Isten már több száz évvel a Jézus születése előtt ezeket a falakat el kezdte lerombolni. **Lerombolta a bizalmatlanságból fakadó gátakat kegyelem és irgalom jelenik meg Jézus ősei között.** Két történet **Júda és Támár,** valamint Dávid és Betsabé. Júda Jákob 12 fiának egyike, akinek fiának a felesége Támár. Azonba férje halála után egy csellel apósától esik teherbe. A történetben a halál és irgalmatlanság helyett, a kegyelem érvényesül és megjelenik a család életébe egy új út. A másik történet jobban ismert. **Dávid** megöletti hűséges katonáját, hogy feleségét elvegye tőle, aki ekkor már tőle várandós. A történet tragikus részekkel is bír, de a vége mégis Isten igazságával és kegyelmével győz a hazugság felett – még ha ára is van. **De Jézus családfájában a bizalmatlanság sáncát: az idegentől, aki más mint, mi, a tőle való félelmet, annak gyűlöletét.** Dávid egyik őse, **Ruth**tól származik, akinek a nevét jobban ismerjük, de elfelejtjük, hogy moábi volt, azaz nem zsidó, idegen származású asszony. Hűségével és ragaszkodó szeretetével mégis bekerül a családba Isten helyreállítása révén. Végül a bizalmatlanság falait bontotta le testében, de még ne a keresztre gondoljatok, hanem a gyermekre ott a jászolban. **Az érdekesség az, hogy József családfája van itt felsorolva és nem Máriáé, akihez vér szempontjából tényleg kötődött Jézus. Hogyan építi le Isten a bizalmatlanság falait az emberben a testében? Úgy, hogy megbízik az emberben – Józsefben.** Hogy majd irgalmaz a várandós jegyesének. Hogy majd nem fél áldozatot hozni és döntéseket véghezvinni a gyermekért. Ott van már ennek a jele a család életében, de Isten teljesen átadja magát az embernek, megbízik benne – ahogyan a történet elején is tette. Miért? **Mert a szeretet ilyen. Isten maga a szeretet és nem csak megbízik az emberben, de értékesnek is tartja őt – Téged és engem.** Mert nem akar falakat, sáncokat és gátakat közöttünk és közötté, sőt a

legvégső falat is elvette, amikor az élet fájához kinyitotta az utat. Önmaga köré építette a félelemnek a falát, tégláját: a halál elemeit akkor, amikor a sír bezárul nagypénteken. „Mert Ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az Ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést... békességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtse.” Személyes ebben az évben átéltem Isten falakat a leromboló és az új emberré teremtését. Nyár elején, amikor **Kárpátaljára vittük** ki a gyülekezet adományát lehetőségem volt szolgálni a **nagyberegai gyülekezetben délelőtt és annak cigány közösségében délután**, mely a településtől messzebb, fent a „hegyen” volt. Mivel közvetlenül a hazaindulásunk előtt volt ez a szolgálat, azon sakkoztunk magunkban, hogy miként öltözünk majd át kényelmesebb ruhába az istentisztelet után. Az esperes úr válasza először viccként hatott: prédikálj abba, amibe haza is vezetsz. – Rövidnadrágban és pólóban? Kérdeztem meglepődve. Igen! Ők sem ünnepi ruhában lesznek. Ő is szokott „lazább” öltözetben felmenni. Egyrészt meglepődtem a válaszon, másrészt élt bennem az előítélet, hogy milyen lelki alkalom vár így ránk, ha már a résztvevők is ilyen „igyekezettel” készülődnek. **Értitek: falak a normális és a cigány gyülekezet között, előítélet és gőg a szívemben, melyek nem az örömhír hirdetésének jó feltételei.** Isten azonban akkor nem csak a szolgálati uniformis falait rombolta le, hanem az előítéletét is. A gyülekezet valóban nem volt jól öltözött, de aránylag tiszta és a maguk módján ünnepélyesebb volt. Viszont az alkalom nem a megszokott besáncolt református liturgiával kezdődött, hanem egy „ki vagy? körrel”. Az ott elhangzó bizonyágtételek bármelyik másik „jóöltözött” református gyülekezetben is párját ritkították volna. Olyan szeretettel és szenvedéllyel beszéltek a Jézus iránti imádatukról, utána olyan lelkesen énekelték a dicséretet és zsoltárokat, hogy magamat is elszégyelltem. Mert csak úgy lehet a kettő egy, ha Isten ledönti a falakat. **Az új teremtés, az új test Isten dicsőítésében pedig újabb falakat dönthet le az Úr testet öltése által: a szavainkban, tetteinkben és szolgálatunkban. Ezen keresztül formálva át minél több békétlenséget az Ő békességévé.** Kívánom, hogy ez a karácsonyi jelenlétünkben és azon túl is megmutatkozzon rajtunk – ebben erősítsen az úrvacsorai közösség! Ámen!